

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

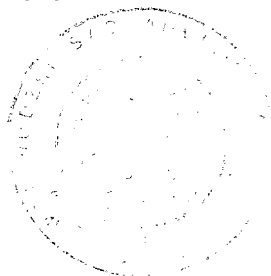
4 sierpnia 2010r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy
w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia WSA Grażyna Malinowska-Wasik
Sędziowie WSA:	Sędzia WSA Renata Owczarzak Sędzia WSA Grzegorz Saniewski (spr.)
Protokolant	Jakub Jagodziński

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 4 sierpnia 2010r.
sprawy ze skargi Krystyny Pawlak
na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego we Włocławku
z dnia 12 kwietnia 2010r. nr SKO-143/10
w przedmiocie umorzenia postępowania dotyczącego środowiskowych uwarunkowań
zgody na realizację przedsięwzięcia

- 1. uchyla zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję Prezydenta Miasta Włocławka z dnia 25 stycznia 2010r. nr OS.7642-32-8/09,**
- 2. stwierdza, że zaskarżona decyzja nie podlega wykonaniu.**

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'G. Malinowska-Wasik', is written over a faint rectangular stamp.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 12 kwietnia 2010 r. Nr SKO-143/10 Samorządowe Kolegium Odwoławcze we Włocławku utrzymało w mocy decyzję Prezydenta Miasta Włocławka z dnia 25 stycznia 2010 r. umarzającą postępowanie na wniosek strony, na której żądanie zostało wszczęte postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej nr BT 43865 „Włocławek Toruńska” ul. Toruńska 123 we Włocławku, działka nr 24/6 KM 1013, ze względu na jego bezprzedmiotowość.

Wydanie decyzji poprzedziło następujące postępowanie:

Wnioskiem z dnia 9 sierpnia 2005 r. spółka Polkomtel S.A. w Warszawie (w imieniu której działał pełnomocnik radca prawny Zbigniew Rasiewicz) zwróciła się do Prezydenta Włocławka o wydanie, na podstawie art. 46a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia „Budowa stacji bazowej telefonii komórkowej nr BT 43865 Włocławek Toruńska”.

Decyzją z dnia 10 października 2005 r. Nr OŚ-7623-183-1/2005 Prezydent Włocławka określił środowiskowe uwarunkowania realizacji ww. planowanego przedsięwzięcia budowy stacji telefonii komórkowej przy ul. Toruńskiej 123 we Włocławku.

Postanowieniem z dnia 10 maja 2006 r. Prezydent Miasta Włocławka, na wniosek Krystyny Pawlak, Jadwigi Łapciak, Honoraty Karbowskiej oraz Antoniego Kulińskiego, na podstawie art. 145 § wznowił postępowanie zakończone decyzją z dnia 10 października 2005 r.

W piśmie z dnia 9 listopada 2009 r. pełnomocnik spółki Polkomtel S.A. wniósł o umorzenie postępowania podnosząc, że jak wynika z załączonego dokumentu „Kwalifikacja przedsięwzięcia” z lipca 2008 r. planowana stacja bazowa telefonii komórkowej nie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgodny na realizację przedsięwzięcia.

Wspomnianą na wstępie decyzją z dnia 25 stycznia 2010 r. Prezydent Włocławka umorzył postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej przy ul. Toruńskiej 123 we Włocławku.

Odwołując się od powyższej decyzji Krystyna Pawlak zarzuciła, że Prezydent błędnie uznał, że ponadnormatywne pole elektromagnetyczne nie będzie wykraczać

poza teren co do którego inwestor posiada tytuł prawny. Zarzuciła również, że w dokumentacji dołączonej przez inwestora w nieustalony sposób poprowadzono linię od środka elektrycznego anteny, nanosząc ją w rzucie poziomym nad teren i podając odległości w pionie od ziemi. Obowiązkiem autora tej dokumentacji było wskazanie czy linia ta jest środkiem głównej wiązki czy też jest odniesiona do innego punktu. Odwołująca podkreśliła, że antena promieniuje izotropowo we wszystkich kierunkach. Zarzuciła ponadto, że organ nie podał parametrów technicznych poszczególnych anten, więc nie można ustalić czy zsumował energię anten sektorowych, których oddziaływanie się nakłada. Ponieważ w główną wiązkę promieniowania wchodzi swoją energią anteny radiolinii, powoduje to zwiększenie przestrzeni oddziaływania danej wiązki. W dokumentacji nie podano także istniejącego poziomu pola elektromagnetycznego w miejscu planowanej inwestycji.

Utrzymując w mocy decyzję Prezydenta Samorządowe Kolegium Odwoławcze wskazało, że postępowanie wszczęte w roku 2005, pomimo wejścia w życie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko - podlega rygorom ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska. Zgodnie bowiem z art. 153 ustawy z dnia 3 października 2008 r. do spraw wszczętych i nie zakończonych decyzją ostateczną stosuje się przepisy dotychczasowe.

Organ odwoławczy podzielił także stanowisko organu I instancji, że rozpatrując sprawę należy uwzględnić stan prawny wynikający ze zmiany rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, wynikającej z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007 r.

Uwzględniając powyższe zdaniem Kolegium parametry planowanej inwestycji powodują, że wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na jej realizację nie jest konieczne. Zgodnie z art. 46 ust. 1 Prawa ochrony środowiska realizacja:

- 1) planowanego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, określonego w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2,
- 2) planowanego przedsięwzięcia innego niż określone w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2, które nie jest bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 lub nie wynika z tej ochrony, jeżeli może ono znacząco oddziaływać na ten obszar

- jest dopuszczalna wyłącznie po uzyskaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, zwanej dalej "decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach".

Z kolei z art. 51 ust. 1 Prawa ochrony środowiska wynika, że sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagają planowane przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, dla których obowiązek sporządzenia raportu może być stwierdzony na podstawie ust.2.

Rodzaje przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573; z późn. zm.), które istotnie zostało zmienione z dniem 31 sierpnia 2007 r., na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 158, poz. 1105).

Kolegium wskazało, że zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 7 ww. rozporządzenia sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagają instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300.000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi:

- a) nie mniej niż 2.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) nie mniej niż 5.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) nie mniej niż 10.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) nie mniej niż 20.000 W.

Planowane przedsięwzięcie obejmuje lokalizację anten nadawczo – odbiorczych na wieży kratowej wysokości 45 metrów, posadowienie kontenera z urządzeniami zasilającymi, sterującymi oraz nadawczymi, położenie kabli antenowych, doprowadzenie zasilania wraz z instalacją elektryczną w kontenerze, montaż anten sektorowych typu Kathrein (łącznie 6 sztuk) oraz montaż anten parabolicznych (łącznie 16 sztuk o różnej charakterystyce).

Dokumentacja w postaci karty kwalifikacyjnej przedsięwzięcia wykazała, że w odległości 150 metrów od środka pola elektrycznego wzdłuż osi głównych promieniowania każdej z anten nie występują miejsca dostępne dla ludności. Z wyliczeń w karcie wynika, iż moc promieniowania pojedynczej anteny sektorowej wynosi od 1445 W do 2099,4 W. W opracowaniu wskazano sposób obliczenia zasięgu występowania pola elektromagnetycznego o wartościach granicznych gęstości mocy S (przekraczających $0,1 \text{ W/m}^2$) przedstawione w formie tabelarycznej i graficznej.

Ustalono, że w otoczeniu stacji nie występują anteny nadawczo – odbiorcze innych operatorów. Brak jest zatem innych źródeł pól elektromagnetycznych. Z obliczeń tych wynika, że obszar o przekroczonym poziomie dopuszczalnym w przypadku anten parabolicznych będzie skupiony w wąskim kącie bryłowym na wysokości zawieszenia. Wyznaczone strefy oddziaływania dla tych anten przebiegają na wysokości 32,87 m n.p.t. w maksymalnym zasięgu 44,7 m, natomiast dla anten sektorowych – na wysokości 31,5 m, przy maksymalnym zasięgu 65,4 m.

Oznacza to zdaniem Kolegium, że planowane przedsięwzięcie nie należy do żadnej z wymienionych wyżej kategorii przedsięwzięć.

Opierając się na powyższych ustaleniach zdaniem Kolegium planowane przedsięwzięcie nie należy także do żadnej z kategorii wymienionych w § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia.

Odnosząc się do zarzutów odwołania Kolegium podniosło, że przestrzeni dostępnej dla ludzi nie można utożsamiać z przestrzenią, w której człowiek może teoretycznie się znaleźć. Przez przestrzeń dostępną dla ludności należy rozumieć przestrzeń, w której z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego ludzie mogą rzeczywiście realnie stale przebywać (w tym względzie Kolegium powołało wyrok WSA w Warszawie z dnia 9 września 2008 r., sygn. akt IV SA/Wa 297/08, LEX nr 499126).

Stwierdzając zatem, że w odległości 150 metrów wzdłuż osi głównej planowanych anten nie znajdują się miejsca dostępne dla ludności, Kolegium uznało, iż postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach stało się

beprzedmiotowe w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.a., niezależnie od wniosku inwestora. Nie ma bowiem podstaw do władczej, w formie decyzji administracyjnej, ingerencji organu administracyjnego.

W skardze do sądu administracyjnego Krystyna Pawlak zarzuciła decyzji:

- naruszenie art.7, art. 8, art. 9, art. 11, art. 77, art. 80 i art. 107 § 3 k.p.a. poprzez nie dokonanie własnych ustaleń faktycznych oraz prawnych oraz nie dokonanie kumulacji pola elektromagnetycznego w środowisku, brak opisu w języku niespecjalistycznym,
- naruszenie przepisów ustawy Prawo Ochrony Środowiska poprzez nie dokonanie ich prawidłowej wykładni
- naruszenie rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko poprzez nieustalenie rzeczywistej mocy EIRP oraz nieuwzględnienie maksymalnych możliwych do uzyskania tiltów elektrycznych.

W uzasadnieniu skarżąca podniosła, że ustalenia organu opierają się jedynie na opinii przedstawionej przez inwestora. Opinia ta nie może jednak zastąpić swobodnej oceny dowodów oraz ustalenia przesłanek wymaganych przepisami prawa materialnego. Ponadto w przedłożonej przez inwestora dokumentacji nie sposób ustalić, czym jest linia naniesiona na mapę obrazująca rzekomą oś. Nie jest to na pewno oś głównej wiązki promieniowania. Brak charakterystyki i tym samym widoku tej wiązki nie pozwala stronom zrozumieć, w jaki sposób dokonano powyższego ustalenia.

Zdaniem skarżącej, mając na względzie ewentualną wysokość miejsc dostępnych dla ludzi oraz prawo do dysponowania nieruchomością, inwestor powinien wskazać jak szeroka jest wiązka promieniowania w przypadku pracy anteny z pełnym obciążeniem. Anteny sektorowe powinny być zsumowane, albowiem należy przyjąć za podstawę rzeczywistą moc danej anteny. Co do możliwości wyznaczenia obszaru oddziaływania obiektu, w którym mogą znajdować się miejsca dostępne dla ludności skarżąca wskazała na metodę korzystania z twierdzenia Pitagorasa, o czym mowa w wyroku WSA w Bydgoszczy z dnia 3 czerwca 2009 r. (sygn. akt II SA/Bd 265/09).

W zakresie konieczności zbadania możliwości pochylecia anteny (tzw. tilt) skarżąca wskazała na wyroku WSA w Bydgoszczy z dnia 24 marca 2010 r. 9sygn. akt II SA/Bd 750/09) oraz WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 10 marca 2010 r. (sygn. akt II SA/Go 999/09).

W odpowiedzi na skargę Kolegium wniosło o jej oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko.

Dopuszczone do postępowania w charakterze uczestnika Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do Życia” wniosło o uwzględnienie skargi, podnosząc konieczność precyzyjnego wskazania w decyzji takich aspektów jak główna wiązka promieniowania, sposób wyznaczenia miejsc dostępnych dla ludności, kumulacji pola elektromagnetycznego. Stowarzyszenie podniosło, że przez miejsca dostępne dla ludności należy rozumieć nie tylko miejsca, w których już wzniesiono budynki z przeznaczeniem na pobyt ludzi, ale również miejsca, w których te budynki mogą być wznoszone zgodnie z wymogami obowiązujących przepisów prawa (wyrok NSA z dnia 15 października 2009 r., sygn. akt II OSK 1581/08).

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga jest zasadna.

Słusznie Kolegium wskazało, że mając na uwadze treść art. 153 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, sprawę należało rozstrzygnąć w oparciu o przepisy dotychczasowe, tj. przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska.

Tak jak wskazał organ, stosownie do art. 46 ust. 1 pkt 1 Prawa ochrony środowiska realizacja planowanego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, określonego w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2 - jest dopuszczalna wyłącznie po uzyskaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. W art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2 ww. ustawy mowa natomiast o przedsięwzięciach mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wymagających sporządzenia raportu o oddziaływaniu na przedsięwzięcia na środowisko – bądź wówczas kiedy wynika to wprost z przepisów dokonujących takiej kwalifikacji (pkt1), bądź wówczas, kiedy potrzebę takiego raportu zostanie stwierdzona w drodze stosownego postanowienia (pkt 2). Dysponując zatem wnioskiem inwestora o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ musi dokonać merytorycznej oceny – czy i do jakiej kategorii należy kwalifikować planowane przez inwestora przedsięwzięcie.

Z kolei stosownie do art. 46a Prawa ochrony środowiska do wniosku o wszczęcie postępowania w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko - obligatoryjnie w przypadku przedsięwzięć określonych w art. 51 ust. 1 pkt 1, a w przypadku dotyczącym przedsięwzięć określonych w art. 51 ust. 1 pkt 2 i 3 – informacje zawierające dane, o których mowa w art. 49 ust. 3. Tak więc już w fazie wszczęcia postępowania inwestor decyduje o tym jaki dokument przedstawić. Ocena taka musi podlegać weryfikacji organu.

Uwzględniając powyższe, zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie nie ma podstaw do umorzenia postępowania w oparciu o art. 105 k.p.a. Istnieje podmiot i przedmiot postępowania w postaci wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, przy czym brak informacji, że inwestor zrezygnował z inwestycji, a tym samym nie wiadomo czy ustało niebezpieczeństwo zaistnienia oddziaływania na środowisko. W tej sytuacji możliwe rozstrzygnięcia merytoryczne to wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach bądź odmowa wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (por. wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 24 marca 2010 r., sygn. akt II SA/Bd 750/09).

Zasadnie przy tym skarżąca, jak też uczestnik postępowania podnoszą kwestie związane z określeniem pojęcia miejsc dostępnych dla ludności oraz wyznaczenia odległości takich miejsc od środka elektrycznego. W oparciu bowiem o te kryteria stosownie do przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (zwanego dalej rozporządzeniem) organ jest zobowiązany bądź zakwalifikować planowane przedsięwzięcie stacji bazowej telefonii komórkowej (obejmującej instalacje radiokomunikacyjne) do wymagających sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (§ 2 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia) bądź mogących wymagać sporządzenia raportu (§ 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia) ewentualnie uznać, że brak jest podstaw do zakwalifikowania przedsięwzięcia do którejkolwiek z wymienionych kategorii, co skutkowałoby odmową wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Zdaniem Sądu nie ma podstaw do badania, już na etapie kwalifikowania przedsięwzięcia pod kątem § 2 ust. 1 pkt 7 lub § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia, sumy

energii emitowanej na poszczególnych kierunkach przez wszystkie anteny planowanej stacji bazowej. Zgodnie bowiem z treścią wskazanych przepisów rozporządzenia, w ich brzmieniu obowiązującym po zmianie dokonanej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007 r. (Dz. U. Nr 158, poz. 1105), przesądzająca jest w tym względzie „równoważna moc promieniowania izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny” – a nie „zespołu anten”. Tym niemniej, uwzględniając, że w przedmiotowej sprawie stwierdzono, iż przynajmniej część planowanych anten będzie miała moc promieniowania nie mniejszą niż 2.000 W (odnosząc tą moc do pojedynczej anteny) – istotną jest okoliczność, czy „miejsca dostępne dla ludności” znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki anteny (§ 2 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia) ewentualnie czy w odległości nie większej niż 150 m i nie mniejszej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promienia (§ 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia). W tym względzie, zdaniem Sądu organy nie rozpatrzyły w sposób wyczerpujący zgromadzonego materiału dowodowego, dopuszczając się tym samym uchybienia art. 77 § 1 k.p.a. w stopniu mogącym mieć wpływ na wynik postępowania. Należy bowiem zauważyć, że na rysunku 3 – „prognozowany zasięg osi głównych wiązek promieniowania pola elektromagnetycznego w otoczeniu anten nadawczych stacji bazowej POLKOMTEL S.A., „Włocławek Toruńska” BT 43865”, wchodzącego w skład „Kwalifikacji przedsięwzięcia” z lipca 2008 r. granica 150 m zaznaczona na jednej z wyznaczonych osi znajduje się przed działką nr 1013-1096/2. Natomiast na rysunku 6 będącym częścią dokumentu „Karta informacyjna stacji bazowej telefonii komórkowej” z października 2009 r. wspomniana granica znajduje się już poza mapką rysunku, a wyznaczona oś przecina działkę nr 1013-1096/2 ponad znajdującym się na niej budynkiem. Wskutek wyjścia osi poza obręb mapy wykorzystanej do sporządzenia rysunku nie wiadomo ponadto, czy na osi wiązki promieniowania nie znalazły się inne budynki.

Zasadnie także zdaniem Sądu skarżąca i uczestnik podnoszą, że przy badaniu czy miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległościach o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia – nie można ograniczyć się tylko do badania tej przestrzeni, która jest w istocie „na osi” promieniowania. Wskazane przepisy mówią bowiem o miejsca dostępnych „wzdłuż” a nie „na osi” głównej wiązki promieniowania – jak w istocie wynika z błędnej, zdaniem Sądu interpretacji wskazanych przepisów przez organ. Pojęcie „wzdłuż” oznacza zarówno „równoległe do czegoś rozciągniętego na długiej przestrzeni, w kierunku, w którym się rozciąga” jak i

„na całej długości, przez całą długość czegoś” (definicja zamieszczona w „Słowniku języka polskiego”, Wydawnictwo Naukowe PWN, wydanie z 2006 r.).

Wynika z tego, że miejsce dostępne dla ludności może znajdować się także równolegle do rozciągniętej w przestrzeni osi głównej wiązki promieniowania. Trzeba przy tym zwrócić uwagę, że zarówno w § 2 ust. 1 pkt 7 jak też w § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia, prawodawca posłużył się pojęciem „mocy promieniowania izotropowo wyznaczonej dla pojedynczej anteny”. Anteną izotropową jest natomiast antena emitująca sygnał równomiernie we wszystkich kierunkach (por. definicja „anteny izotropowej” na stronie internetowej <http://pl.wikipedia.org>. podana za J. Szóstka – „Fale i anteny” oraz definicja pojęcia „izotropia” w Encyklopedii Nauki i Techniki, Pruszyński i S-ka S.A., Warszawa 2002). Trudno uznać, że prawodawca - przyjmując z jednej strony założenie, iż promieniowanie anteny o określonej mocy w określonej odległości od anteny może powodować negatywne oddziaływanie na środowisko, a z drugiej strony – przyjmując, że promieniowanie anteny jest równomierne w całej przestrzeni objętej promieniowaniem (promieniowanie izotropowe) – uznał, że wnikliwe badanie w postaci sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko, wymagane jest tylko w takim przypadku, kiedy miejsca dostępne dla ludności znajdują się na osi promieniowania, a nie gdziekolwiek w przestrzeni objętej promieniowaniem takim samym jak na osi promieniowania.

Ze względu na powyższe, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a) i c) oraz art. 135 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2002 r., Nr 153, poz. 1270; z późn. zm., zwanej „p.p.s.a.”) należało orzec jak w pkt 1 sentencji wyroku.

W ponownym postępowaniu organy powinny rozstrzygnąć sprawę po wcześniejszym uzupełnieniu i wyczerpującym zbadaniu materiału dowodowego, stosownie do powyższego stanowiska Sądu.

Wobec uwzględnienia skargi, stosownie do art. 152 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi Sąd podjął rozstrzygnięcia jak w pkt 2 sentencji wyroku.

